

Jó pár évvel ezelőtt volt Debrecenben egy fiatal pap, aki a prédikációihoz, igemagyarázataihoz dramatikus elemeket is használt. A szembe miséző oltárt félrehúzta, és gyerekekkel eljátszatta az aznapi evangélium bizonyos részleteit. Abban az évben, Advent kezdetén, ezt az igét játszották el. Hatalmas ív kartonra hegyes-völgyes, dimbes-dombos út volt felrajzolva. Ezt az ívet kifeszítették. Megkérte a gyerekeket, hogy a jócselekedeteiket, amiket a héten tettek, írják fel kis papírokra, és ragasszák fel a nagy kartonlapra. Úgy, hogy feltöltsék velük az utak bemélyedéseit. A gyerekek a jócselekedeteikkel egyengették az utat. Nagyon látványos volt, hogy az Úr útjának előkészítése, ösvényeinek egyengetése jószándékunk, jóra törekvésünk, jócselekedeteink következménye.

János aszkéta, Istennek elkötelezett életével példát mutat, és őszinte bűnbánatra szólít fel. Amikor látja, hogy farizeusok is jönnek megkeresztelkedni, akkor kifejezetten fenyegetővé válik. „Ne gondoljátok, hogy hivatkozhattok arra, hogy Ábrahám a mi atyánk! Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani!” A hit nem veleszületett jog. Meg vagyunk hívva, de a menyegzős ruhát életünkben nekünk kell megszerezni. Istennek tetsző élettel. Sőt tovább fokozza: „Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, amely jó gyümölcsöt nem terem!”

Én szorongó, sok félelemmel élő ember vagyok. Engem ez a jánosi hangnem, fenyegetés megbénít. Nem cselekvésre sarkall. Félelemben, rémületben nem tudok jól cselekedni. Bízom benne, hogy ez a Keresztelő János által képviselt pedagógia az akkori kor emberének szólt. Mi, a mi korunkban szeretettel telibb hangnemben is megértjük, hogy Jézus eljövételét a lelkünkben és a világban nekünk kell előkészíteni. Bűnbánattal, értékrendünk megtisztításával, egymásra figyelő, jó gyümölcsöket hozó élettel.

Segíts bennünket, Uram, hogy komolyan vegyük küldetésünket, és helyet készítsünk neked, hogy legyen hová megérkezned ebben az évben is.

Baloghné Berényi Rita, Debrecen

Keresztelő János bűnbánatot hirdet

A gondolkozó, imádkozó embert változtatásra, cselekvésre serkenti az, ha érzékeli magában és a világban a bajokat, nehézségeket. Elvonulhat belső szobájába vagy a sivatagba, hogy ott befelé és felfelé figyelve keresse a megoldást. De ha a csendben megért valamit, valami igazi kincsre lel, akkor visszatérhet a közösségbe, hogy megossza ezt a megtalált kincset másokkal is.

Talán János is így gondolta, így cselekedett. A pusztában élt, egyszerűen, a természetnek kiszolgáltatva, de amikor valami megvilágosodott benne, nem tartotta magában, hanem kiállt, és hangosan hirdette azt.

Hogy kemény volt az a hang, amit megütött, inkább a természetéből fakadhatott, és persze érezte a felelősségét is. A zsidó nép várakozása, reménye közben arról beszélni, hogy közel van a Mennyek Országá, és muszáj gyorsan változni, tenni valamit – ez az útkeresés része lehetett. Ő ekkor még nem találkozott Jézus tanításával, de azt látta, tudta, hogy a hibákat,

bűnöket meg kell bánni, ki kell javítani. Hogy ezt a megfélemlítés miatt érdemes-e csinálni, azt nem hiszem, de az biztos, hogy hatásos volt a „pusztában kiáltó” szava, mert sokan megijedtek, és kimentek hozzá. Mert ha közel van a Mennyei Ország, akkor lépni kell!

Jézus tanításában egy másik út mutatkozik meg előttünk. Az Isten Országáé csak akkor tud eljönni, megvalósulni, ha abbahagyjuk a rossz dolgokat, ha szeretjük embertársainkat, ha osztunk és szolgálunk, ha nem bántjuk egymást, vagyis ha megváltoztatjuk a gondolkodásunkat és az életünket.

Az alámerítkezés jelkép, az igazi változás akkor kezdődik el, amikor kiengesztelődöm azzal, akivel összeveszttem, visszaadom, amit elvettem stb. Ezek a feltételei annak, hogy bennünk, köztünk is jelen legyen és élő legyen az Isten Országáé.

Szóval egy kicsit másképpen kell a pusztában kiáltó szavára figyelni. János élete és cselekedete ezzel együtt is példa lehet előttünk, mert ő kitartóan kereste Istent, és amit megértett belőle, azt hirdette is.

Nekünk is állandóan keresni kell a szerető Istent! A világban, a másik emberben, magunkban. Figyelni a jelekre, imádkozni és gondolkodni. És ha „kincsre” találunk, azt át kell élnünk, hirdetni kell, meg kell osztanunk, hogy másokkal együtt gazdagodjunk ezáltal.

Magyar Laci, Székesfehérvár

Angel:

„...és mondván: Térjete meg, közeljött ugyanis az egek királysága.” (Mt 3,2)

1. Mi készített meg térésre? Miből?
2. Hogyan képelem el a megtérésemet?
3. Mennyire képelem magamat tökéletesnek?

